

DREPTURILE ȘI ÎNDATORIRILE PĂRINȚILOR

Înțelegerea, protejarea și apărarea drepturilor părinților

Autor: dr. Georgia du Plessis

„Este vremea să vă cunoașteți și să vă înțelegeți drepturile.”

Cuprins

INTRODUCERE

CE SUNT DREPTURILE PĂRINȚILOR ȘI CUM SUNT ACESTEA PROTEJATE PRIN LEGE?

1. Drepturile părinților preexistă statului
2. Părinții sunt principalii îngrijitori ai copiilor lor, iar familia este unitatea fundamentală a societății
3. Statul nu are monopolul asupra educației copiilor
4. Părinții au dreptul să-și crească și să-și educe copiii în conformitate cu convingerile lor

CUM SUNT ÎNCĂLCATE DREPTURILE PĂRINȚILOR

DREPTURILE PĂRINȚILOR SUB PRESIUNE

1. Copilul meu este obligat să urmeze cursuri de „educație sexuală completă”
2. Guvernul a refuzat să-mi permită să-mi educ copilul acasă

3. Școala a reținut informații medicale despre copilul meu
4. Copilului meu i s-au dat informații despre „tranziția de gen” și „medicamente blocante ale pubertății” fără consimțământul meu

CE POT FACE PĂRINȚII?

Introducere

În calitate de părinți, aveți drepturi naturale (și, de asemenea, îndatoriri) de a vă crește copiii. Acestea sunt apolitice și preexistă tuturor guvernelor, statelor și organizațiilor internaționale. Cu toate acestea, constatăm că aceleași instituții internaționale, guverne și chiar societatea civilă contestă și neagă tot mai mult drepturile părinților.

Dreptul internațional protejează rolul părinților ca principali îngrijitori ai copiilor, un rol care se dezvoltă în mod natural pe măsură ce copilul crește. Contrar acestui fapt, copilul este tratat promovat ca fiind autonom de la un stadiu foarte timpuriu al dezvoltării sale și, uneori, părinții ajung să fie percepuți ca o sursă de pericol pentru copil.

În prezent, unii părinți trăiesc cu teama de a-și pierde copilul pentru că-i refuză „tranziția” la ceea ce copilul percepe că ar trebui să fie „genul” lui ori chiar și pentru că aleg să-l educe acasă. De când protejarea copilului dvs. sau luarea deciziilor cu privire la educația acestuia reprezintă o infracțiune, o neglijență sau un abuz?

Astfel de interferențe afectează drepturile și îndatoririle părinților de a-și proteja, crește și educa copilul. De asemenea, ele amenință drepturile copiilor, libertatea religioasă și dreptul de liberă exprimare în general.

Autonomia copilului este folosită ca armă împotriva autorității părinților. Conceptele generale din tratatele privind drepturile omului, cum ar fi „interesul superior al copilului” și „capacitatea în continuă evoluție a copilului”, au fost utilizate în mod abuziv și interpretate greșit pentru a promova agende politice și a marginaliza rolul părinților.

Astfel de agende includ școli și administrații locale care introduc educația sexuală completă obligatorie și radicală în programele școlare. Organismele Organizației Națiunilor Unite [de exemplu, Organizația Mondială a Sănătății (OMS)] promovează acest tip de conținut, iar o mare parte din el contravine convingerilor religioase ale multor părinți, deoarece susține ideologia de gen. Școlile și furnizorii de servicii medicale ascund părinților informații medicale despre copiii

care, de exemplu, iau „medicamente blocante ale pubertății” sau care doresc să facă ori au făcut un avort.

Vă puteți proteja copiii sprijinind și promovând legi, politici publice și școli (și regulamentele acestora) care susțin și consolidează drepturile și îndatoririle dvs. naturale ca părinți. Acum este momentul să vă cunoașteți și să vă înțelegeți drepturile.

„Autonomia din ce în ce mai mare a copilului este în mod constant considerată mai presus de autoritatea părinților.”

Această broșură:

- (a) **ajută** părinții să înțeleagă ce înseamnă „drepturile părinților” și modul în care acestea sunt protejate prin lege;
- (b) **ajută** părinții să înțeleagă și să identifice strategiile utilizate pentru subminarea drepturilor și îndatoririlor lor;
- (c) **oferă** părinților exemple practice de probleme legate de drepturile și îndatoririle lor ca părinți;
- (d) **face** recomandări pentru ca părinții să-și apere drepturile și îndatoririle naturale.

CE SUNT DREPTURILE PĂRINȚILOR ȘI CUM SUNT ACESTEA PROTEJATE PRIN LEGE?

Nu există o listă exhaustivă a ceea ce se include și ce nu se include în setul de drepturi ale părinților. Cu toate acestea, există câteva principii clare pe care le putem extrage din textele de drept internațional:

1. Drepturile părinților preexistă statului

Drepturile și îndatoririle părinților preexistă instituțiilor internaționale sau guvernelor. Organizațiile internaționale, precum Organizația Națiunilor Unite, sau guvernele nu sunt „donatorii” acestor drepturi și obligații. Drepturile parentale decurg din caracteristicile fundamentale ale umanității noastre, cum ar fi capacitatea naturală de a deveni părinte. Ființele umane nu-și pot pierde niciodată drepturile – deși acestea le pot fi încălcate –, deoarece astfel de drepturi sunt esențiale pentru demnitatea și libertatea inerente naturii umane. Deși există cazuri cu totul excepționale în care drepturile părintești sunt limitate (de exemplu, copiii

îndepărtați de părinții lor din cauza neglijării sau a abuzului), dreptul internațional promovează, implicit, o repunere în drepturi rapidă a relației părinte–copil.

Declarația Universală a Drepturilor Omului (preambul)

Întrucât recunoașterea demnității inerente și a drepturilor egale și inalienabile ale tuturor membrilor familiei este fundamentul libertății, dreptății și păcii în lume.

Declarația Universală a Drepturilor Omului [art. 26 alin. (3)]

Părinții au dreptul precumpănitor de a alege tipul de educație care va fi oferit copiilor lor.

Idei esențiale pentru părinți:

Nicio lege, nicio politică de stat, nicio școală sau niciun oficial nu poate pretinde că este furnizorul drepturilor părintești. Părinții ar trebui să sprijine legile, politicile publice și școlile care susțin și consolidează aceste drepturi și îndatoriri naturale.

2. Părinții sunt principalii îngrijitori ai copiilor lor, iar familia este unitatea fundamentală a societății

Mai multe tratate internaționale obligatorii declară că familia este cea mai importantă componentă a societății, iar părinții sunt principalii îngrijitori ai copilului (copiilor) lor. De asemenea, familia are dreptul la protecție din partea societății și a statului.

Declarația Universală a Drepturilor Omului [art. 16 alin. (3)] și Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice [art. 23 alin. (1)]

Familia este unitatea naturală și fundamentală a societății și are dreptul la protecție din partea societății și a statului.

Declarația Drepturilor Copilului (art. 18)]

Statele-părți vor depune toate eforturile pentru a asigura recunoașterea principiului conform căruia ambii părinți au responsabilități comune pentru creșterea și dezvoltarea copilului. Părinții (...) au responsabilitatea principală pentru creșterea și dezvoltarea copilului. Preocuparea lor fundamentală va fi interesul superior al copilului.

În consecință, statul are un rol de susținător în acțiunea de protejare și educare a copiilor. De exemplu, statul are în continuare un rol activ în asigurarea celor mai înalte standarde de sănătate, securitate socială, nivel de trai și educație pentru copiii și părinții lor. Cu toate acestea, statul are obligația de a acționa pentru binele comun al societății, și nu de a prelua rolul părinților de principal îngrijitor și educator al copilului.

Idei esențiale pentru părinți:

Părinții ar trebui să respingă orice lege, politică publică sau școală care compromite ori încalcă dispozițiile internaționale care protejează și promovează familia ca cea mai importantă componentă a societății și pe părinți ca principalii îngrijitori și educatori ai copiilor lor.

3. Statul nu are monopolul asupra educației copiilor

Părinții sunt principalii îngrijitori ai copiilor lor și se ocupă de educația acestora, în timp ce statul joacă un rol de susținător. Această stare de fapt contestă pretenția tot mai mare a statului de a fi principalul educator al copilului.

Deși dreptul la educație este extrem de important pentru copii, nu este de competența statului să exercite monopolul asupra felului în care ar trebui să arate procesul educativ.

Deși statul are un anumit interes în stabilirea unor standarde educaționale, acest lucru nu ar trebui să conducă la preluarea sau înlcuirea autorității primare a părinților. Concret vorbind, școala de cartier sau locală de stat având programele școlare stabilite de stat nu ar trebui să fie singura opțiune pentru părinți.

Art. 26 alin. (1) și (2) din Declarația Universală a Drepturilor Omului

1. Orice persoană are dreptul la educație. Învățământul este gratuit, cel puțin la nivelul școlar elementar și fundamental. Învățământul elementar este obligatoriu. Învățământul tehnic și profesional trebuie să fie accesibil tuturor, iar învățământul superior trebuie să fie accesibil tuturor în mod egal, pe baza meritului personal.

2. Educația este orientată spre dezvoltarea deplină a personalității umane și spre consolidarea respectului pentru drepturile omului și libertățile fundamentale. Ea trebuie să promoveze înțelegerea, toleranța și prietenia între toate națiunile, grupurile rasiale sau religioase și să promoveze activitățile Organizației Națiunilor Unite pentru menținerea păcii.

3. Părinții au întâietate în dreptul de a alege tipul de educație care va fi oferit copiilor lor.

Dreptul la educație, astfel cum figurează în Declarația Universală a Drepturilor Omului (art. 26), trebuie înțeles în contextul său istoric. Articolul 26 a fost, printre altele, redactat pentru a proteja copiii împotriva sistemelor de educație cu un conținut de tipul celui propagat de Germania nazistă (alinierea întregii educații ideologiei lor).

Deși art. 26 prevede standarde calitative în domeniul educației, acest lucru este necesar pentru a evita atrocități precum Cel De-al Doilea Război Mondial și nu pentru a acorda statelor monopolul asupra educației. Întrucât art. 26 nu acordă statului monopolul asupra educației, implicațiile pentru politicile publice sunt că ar trebui să fie posibil ca cel puțin o minoritate din numărul școlilor să fie școli de stat.

Rolul statului ar trebui să fie unul dezinteresat și de susținere a educației. Acesta ar trebui să ofere părinților o varietate de oportunități educaționale, stabilind astfel un cadru de reglementare care să încurajeze propășirea unor astfel de școli.

Părinții au principala autoritate și responsabilitate asupra educației copiilor lor. Prin urmare, guvernul nu ar trebui să dețină monopolul asupra educației, promovând școlile de stat ca singura formă justificată de educație.

Idei esențiale pentru părinți:

Dreptul internațional nu cere ca statul să asigure în primul rând educația copiilor. Nu există nicio asumție la nivel de politică internațională care să afirme că statul poate oferi o educație „mai bună” decât părinții copiilor. Rolul primordial al părinților în educarea copiilor lor trebuie respectat. Părinții ar trebui să respingă orice lege, politică publică, școală sau oficial de stat care compromite ori încalcă acest rol educațional primordial al părinților și/sau care ridică importanța rolului statului de la unul de sprijin la unul primar. De asemenea, părinții ar trebui să se implice în activitatea școlilor locale sau să-și înființeze propriile școli în comunitățile și cartierele lor.

„Părinții au principala autoritate și responsabilitate asupra educației copiilor lor.”

4. Părinții au dreptul să-și crească și să-și educe copiii în conformitate cu convingerile lor

Articolul 13 alineatul (3) din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale și Culturale prevede că părinții au libertatea să-și educe copiii în conformitate cu convingerile lor sau să aleagă alte școli decât cele oferite de stat.

Art. 13 alin. (3) din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale și Culturale

Statele-părți la prezentul Pact se angajează să respecte libertatea părinților și, după caz, a reprezentanților legali de a alege pentru copiii lor școli, altele decât cele stabilite de autoritățile publice, care să fie conforme cu standardele minime de educație stabilite sau aprobate de stat și de a asigura educația religioasă și morală a copiilor lor în conformitate cu propriile lor convingeri.

Dreptul părinților să-și crească copiii în conformitate cu religia sau convingerile lor religioase nu se limitează la creșterea și educarea lor în afara porților școlii, ci se referă și la tipul de educație formală pe care copiii o vor primi la școală.

Comentariul general nr. 22 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice afirmă că dreptul părinților de a-și educa copiii în conformitate cu religia sau convingerile lor religioase este un drept care nu poate fi restricționat de către stat.

Părinții și organizațiile ar trebui, în conformitate cu dreptul internațional, să fie liberi să înființeze școli private în conformitate cu convingerile lor religioase sau să-și educe copiii la

domiciliu dacă sunt îndeplinite anumite standarde educaționale minime stabilite și definite corespunzător.

Deși cazurile sau politicile internaționale afirmă că statul nu are obligația să finanțeze educația la domiciliu sau în școlile private, dreptul internațional nu susține monopolul statului asupra educației și, prin urmare, asupra fondurilor pentru educație.

De asemenea, s-ar putea susține că drepturile la egalitate și nediscriminare impun statului o obligație pozitivă. Rolul subsidiar și de sprijin al statului nu se limitează la părinții care doresc să-și crească copiii în școli de stat cu un etos laic susținut de stat. Acest lucru se datorează faptului că, din punctul de vedere al dreptului internațional, o viziune laică asupra lumii nu este decât una dintre multele viziuni asupra lumii protejate în mod egal. Prin urmare, rolul de sprijin al statului și finanțarea de către stat ar trebui să fie disponibile și pentru părinții care doresc să-și educe copiii în conformitate cu alte religii sau convingeri religioase.

Dacă statul este obligat să ofere sprijin financiar și posibilitate de dezvoltare doar școlilor de stat cu o etică laică, acest lucru este vădit discriminatoriu față de acei părinți care doresc să-și crească copiii în conformitate cu o altă religie sau convingere și, în special, față de acei părinți care nu au resursele financiare necesare pentru a-și înființa propriile instituții de învățământ private sau pentru a-și educa copiii acasă.

Idei esențiale pentru părinți:

Părinții ar trebui să știe și să înțeleagă că au dreptul să-și educe copiii în conformitate cu propria religie sau convingere. Statul nu are monopolul asupra educației ori asupra fondurilor de stat destinate educației. Statul ar trebui să sprijine și să finanțeze diverse formate educaționale în cadrul rolului său de element de sprijin (și nu primar). Dreptul internațional permite inițiativa parentală, deoarece nu susține monopolul statului asupra educației ori asupra fondurilor pentru educație.

CUM SUNT ÎNCĂLCATE DREPTURILE PĂRINȚILOR

În această secțiune atragem atenția părinților asupra modurilor evidente sau ascunse în care drepturile părinților sunt încălcate prin legi și politici publice.

În mod special, părinții ar trebui să fie conștienți de faptul că noțiunile de „capacitatea în continuă evoluție a copilului” și „interesul superior al copilului” nu pot fi interpretate ca o încălcare a drepturilor părinților în calitate de îngrijitori principali ai copiilor lor. Aceste principii nu promovează autonomia și independența copilului într-un mod care ar încălca drepturile părinților. Mai degrabă, se presupune că *părinții* sunt cei care acționează în interesul superior al copilului și care cunosc „capacitatea în continuă evoluție” a copilului lor.

Cu toate acestea, multe cazuri de drepturi parentale subminate sunt însoțite de agende ideologice puternice legate de „teoria genului” și de educația sexuală înțeleasă radical.

Convenția cu privire la Drepturile Copilului prevede că, atunci când este vorba despre exercitarea de către copil a religiei sau a convingerilor religioase proprii, părinții ar trebui „să îndrume copilul în exercitarea dreptului său într-un mod compatibil cu capacitatea în continuă evoluție a copilului” [art. 14 alin. (2)].

În ceea ce privește art. 14, Comitetul pentru Drepturile Copilului a interpretat „capacitatea în continuă evoluție a copilului” ca posibilitatea de a acorda acestuia o autonomie excesivă în ceea ce privește alegerea religiei atunci când se află în opoziție cu opțiunile religioase ale părinților. „Se pune prea mult accentul pe capacitatea copilului de a-și manifesta religia în mod autonom, iar acest lucru înseamnă și prea multă intervenție din partea familiei.” Acest lucru duce la interferența statului cu drepturile parentale, oferind copilului o autonomie religioasă disproporționată și subminând autoritatea părinților. Factorii de decizie adulți necunoscuți (judecători și asistenți sociali) s-ar putea prin urmare pronunța apoi asupra unei chestiuni extrem de sensibile – convingerile religioase ale familiei. Deși ține de natura instanțelor sau a judecătorilor să se pronunțe asupra diferitelor chestiuni, problemele care privesc părinții și copiii diferă. În alte chestiuni privind implicarea instanțelor de judecată, părțile solicită acestora să se pronunțe asupra unei probleme și există posibilitatea acordului cu cealaltă parte. În chestiunile care privesc părinții, copilul și familia, statul se plasează unilateral și din ce în ce mai mult în poziția de arbitru acolo unde ar trebui să existe dreptul și datoria principală a părinților.

„În chestiunile care privesc părinții, copilul și familia, statul se plasează unilateral și din ce în ce mai mult în poziția de arbitru acolo unde ar trebui să existe dreptul și datoria principală a părinților.”

În mod special, principiul „interesului superior al copilului”, deși cunoscut și utilizat în dreptul internațional și în sistemele juridice ale statelor, a fost utilizat de state și de instanțe pentru a spori în mod necorespunzător autonomia copiilor, devansând astfel drepturilor părintești, chiar dacă acest principiu nu are o definiție și este deschis interpretării subiective.

Articolul 3 alineatul (2) din Convenția cu privire la Drepturile Copilului prevede că „interesul superior al copilului” este „preocuparea de bază” a părinților în ceea ce privește creșterea și dezvoltarea lui. „Interesul superior al copilului” trebuie să ghideze acțiunile părinților. Părinții ar trebui să fie autoritatea primară în determinarea interesului superior al copiilor lor și ar trebui să se presupună că acest rol este cel pe care și-l asumă automat, cu excepția cazurilor grave care implică neglijarea sau abuzul.

Există o diferență în modul în care principiul „interesului superior al copilului” se aplică părinților și autorităților publice și instituțiilor private de asistență socială. Autoritățile publice trebuie să dovedească întotdeauna că acționează în interesul superior al copilului. Acestea sunt

obligate prin lege să respecte acest principiu. Spre deosebire de stat, *se presupune că părinții acționează* în interesul superior al copilului lor și, prin urmare, *nu sunt supuși unui control constant* din partea statului pentru a se stabili dacă fac acest lucru.

Un exemplu de situație în care Organizația Națiunilor Unite a inversat complet și a aplicat greșit principiul „interesului superior al copilului”, punând totodată la îndoială capacitatea părinților de a determina acest lucru, este Raportul fostului raportor special privind dreptul la viață privată intitulat „Inteligența artificială și viața privată, față în față cu viața privată a copiilor”.

Raportul afirmă că, „în mod tradițional”, „dreptul la viață privată al copiilor” a fost considerat o chestiune care trebuie stabilită de adulți, dar că acesta poate intra în conflict cu cel al adulților (par. 79). Raportul face referire la noțiunea de „partajare” (prin care părinții partajează online fotografiile și videoclipuri cu copiii lor) și apoi afirmă că interpretările adulților cu privire la nevoile de confidențialitate ale copiilor „pot împiedica dezvoltarea sănătoasă a autonomiei și independenței acestora” (par. 80).

Raportul continuă cu afirmații precum: „Pe măsură ce se maturizează, copiii doresc și au nevoie de intimitate, nu numai din partea școlilor (...), ci și din partea părinților” (par. 83); „Exprimarea sexualității (...) și autonomia fizică fac parte din țesătura vieții private a copiilor”; adolescenții „trebuie să poată (...) să-și exploreze sexualitatea în siguranță și în mod privat pe măsură ce se maturizează” (par. 97), dar acest lucru este încălcat de „guverne (...), profesioniști din domeniul sănătății și din alte domenii, părinți și colegi” (par. 98).

În plus, în acest raport, în ceea ce privește necesitatea educației sexuale complete, așa-numitele „atribute pozitive” ale acestora și problemele legate de sexualitatea copiilor, necesitatea consimțământului părinților este complet subminată prin afirmația că „mulți consideră consimțământul ca fiind fundamental”, dar că „consimțământul părinților poate să nu fie întotdeauna în interesul superior al copilului sau aliniat opiniilor acestuia” (par. 120). O astfel de formulare presupune, de asemenea, că copilul este autonom și va ști ce este în interesul său superior sau că statul știe (și nu părintele).

Idei esențiale pentru părinți:

Părinții ar trebui să știe că, contrar celor susținute de sursele care nu obligă la o anumită acțiune, noțiunile de „capacitate în continuă evoluție a copilului” și „interesul superior al copilului” nu ar trebui interpretate ca o încălcare a drepturilor părinților ca principalii îngrijitori ai copiilor lor. Noțiunea de „capacitate în continuă evoluție a copilului” nu consolidează autonomia și independența copilului într-o măsură care să încalce drepturile părinților în calitate de îngrijitori principali ai săi. În plus, „interesul superior al copilului” obligă în primul rând statul. Părinții ar trebui să fie principalele autorități care determină interesul superior al copiilor cu excepția, abuzului sau al neglijării.

DREPTURILE PĂRINȚILOR SUB PRESIUNE

Această secțiune vă prezintă câteva scenarii practice în care drepturile părinților se află sub presiune. Desigur, cadrul juridic național variază de la o țară la alta și nimic din ceea ce este scris aici nu trebuie interpretat ca fiind consiliere juridică. Este vorba mai degrabă de aplicarea principiilor juridice internaționale generale care să ajute la fundamentarea unui răspuns la situațiile pe care le-ați putea întâlni.

1. Copilul meu (12 ani) trebuie să participe la un curs obligatoriu numit „educație sexuală completă” sau „educație civică”. Acest curs le prezintă ideea că genul este fluid și că ar trebui tolerate mai multe identități de gen, fapt contrar convingerilor noastre.

Guvernele ar trebui să respecte faptul că părinții sunt principalii educatori și îngrijitori ai copiilor lor și au dreptul să-i educe în conformitate cu religia sau convingerile lor religioase. Acestea sunt drepturi consacrate în dreptul internațional.

Ceea ce se cere de la guvern este mai mult decât simpla „adaptare” la dorințele părinților cu privire la educația copiilor lor. Se dorește mai degrabă ca părinții să fie recunoscuți și tratați ca principalii educatori ai copiilor lor. Oferirea de „adaptări în funcție de situație”, cum ar fi „neparticiparea voluntară” la ore, ar trebui să fie o ultimă soluție. În ceea ce privește programa școlară, statul ar trebui prin urmare să găsească un teren comun care să facă conținutul educațional acceptabil pentru toți, reducând la minimum nevoia de excludere din program.

Dreptul internațional prevede „excluderea sau neparticiparea voluntară” din programele de educație religioasă și morală. De exemplu, atunci când o școală predă precepte religioase într-o anumită religie, copiilor care nu aderă la religia respectivă ar trebui să li se permită „neparticiparea”. Acest lucru este în conformitate cu dreptul la libertatea de expresie a religiei sau a convingerilor religioase și cu dreptul părinților de a-și crește copiii în conformitate cu propriile convingeri.

Subiectele sensibile bazate pe viziuni subiective asupra lumii nu pot fi predate copiilor ca „fapte”. Astfel de chestiuni includ probleme legate de „gen”. Multe țări prevăd notificarea prealabilă care le permite părinților să consulte materialul în avans și să formuleze o anumită cerere privind programa.

Cu toate acestea, atunci când programa reprezintă o îndoctrinare bazată pe viziuni subiective asupra lumii, cum ar fi problemele legate de gen, instanțele ar trebui să constate o încălcare a drepturilor omului.

2. Vreau să îmi educ copilul acasă, dar statul a spus că nu permite educația la domiciliu, întrucât „copiii trebuie să se integreze în societate”.

Statul nu ar trebui să dețină monopolul asupra educației copiilor și ar trebui să joace doar un rol de sprijin, deci subsidiar. Statul ar trebui să permită existența unor diverse formate prin care se realizează educația. În plus, părinții au dreptul să-și educe copiii în conformitate cu religia sau convingerile lor religioase. Legile care incriminează sau fac imposibilă educația la domiciliu încalcă drepturile părinților și sunt în prezent contestate la nivel național și internațional.

3. Am aflat că fata mea a fost însărcinată și a avortat. Școala știa despre acest lucru, dar mi-a ascuns informația.

Legislația națională variază în ceea ce privește vârsta majoratului și vârsta la care părinții au nevoie de consimțământul copilului pentru a avea acces la fișa lui medicală. Deși astfel de prevederi legale ar trebui luate în considerare de părinți înainte de a trece la acțiune, totuși acest lucru nu înseamnă că restricțiile respective sunt justificabile.

Părinții, în calitate de principali îngrijitori ai copiilor lor, au dreptul să fie informați cu privire la sănătatea copilului lor. Școlile nu pot ascunde părinților informații medicale importante. Tendința tot mai accentuată de adoptare a unei astfel de autonomii pentru copii și de subminare de către școlile de stat a rolului de îngrijitor principal al copilului poate încălca drepturile părinților.

4. Atunci când copilul meu a simțit o anumită confuzie cu privire la sexul ei biologic (feminin) și la ceea ce percepe a fi „sexul ei real” (masculin), școala i-a oferit informații despre „tranziția de gen” și „medicamentele blocante ale pubertății”, dar nu mi-a cerut consimțământul pentru a-i furniza aceste informații. De asemenea, nu m-au informat asupra situației.

Există un număr din ce în ce mai mare de cazuri în care școlile refuză să ofere informații părinților acelor copii care doresc să se supună „tranziției de gen”. De exemplu, în statul american Michigan, angajații districtului au început să trateze fiica de gimnaziu a unui cuplu considerând-o băiat, fără știrea sau consimțământul lor. Oficialii au luat chiar măsuri pentru a-și ascunde acțiunile de părinți.

Acest fapt este o încălcare a drepturilor părinților. Școlile publice, în calitate de agenți ai statului, și agențiile de stat direct implicate, cum ar fi consilierii educaționali și autoritățile de

protecție a tinerilor, ar trebui să respecte rolul părinților de îngrijitori principali și să-i informeze cu privire la toate aspectele legate de copiii lor.

Acest lucru este valabil mai ales în lumina faptului că procedurile de „tranziție de gen” au un caracter extrem de experimental, nu dispun de dovezi concludente cu privire la eficacitatea lor și nu oferă dovezi suficiente cu privire la potențialul lor nociv.

Părinți, vă încurajăm

1. să sprijiniți politicile educaționale și ale școlilor de stat care protejează în mod expres drepturile părinților. Să insistați asupra unor măsuri de protecție similare în contractele din școlile private;
2. să trageți la răspundere guvernele, agențiile de stat și angajații din administrația publică pentru încălcarea drepturilor părinților;
3. să sprijiniți legile și politicile publice care recunosc și respectă drepturile părinților de a dirija creșterea, educația și îngrijirea copiilor lor;
4. să pledați împotriva legilor sau politicilor publice care impun sarcini nejustificate sau împiedică părinții să-și educe copiii acasă;
5. să sprijiniți politicile educaționale, legile și acordurile contractuale care oferă transparență maximă în ceea ce privește programa școlară, materialele auxiliare ale profesorilor și politicile adoptate de școlile copiilor;
6. să contestați includerea programelor de educație sexuală completă în școli;
7. să vă exercitați dreptul de a consulta în prealabil programa școlară și să susțineți politica de neparticipare la ore, ca metodă de eludare a părților problematice din ea;
8. să sprijiniți politicile care-i fac pe oficialii din școli răspunzători din punct de vedere juridic pentru tănuirea informațiilor despre copii de părinți lor;
9. să solicitați în mod constant și proactiv, în scris, să consultați cataloagele și fișele medicale ale copilului dvs.;
10. să manageriați educația copiilor dvs. prin participarea în funcții de conducere în consiliile școlare sau în funcții similare. Participarea vă oferă de obicei avantajul că dețineți informații mai multe și o relație cu ceilalți membri care poate fi un mijloc de atenuare a conflictelor;
11. să combateți ideologiile vătămătoare prin sensibilizarea legiuitorilor și a consiliilor școlare, susținând în același timp legi și politici solide care să vă protejeze copiii și drepturile dvs.;
12. să contestați utilizarea abuzivă a unor expresii precum „interesul superior al copilului” și „capacitatea în continuă evoluție a copilului” care sporesc autonomia copiilor prin încălcarea drepturilor părinților;
13. să fiți conștienți de politicile publice și/sau legile care inversează prezumția că părinții acționează în interesul superior al copilului lor;
14. să pledați pentru state și legi care, în conformitate cu demnitatea umană, promovează o metodă individualizată de educație ce permite fiecărei persoane să-și asume sistemul de educație benefic în cea mai mare măsură pentru dezvoltarea personalității sale unice;

15. să pledați împotriva monopolului statului asupra educației, implicându-vă în fondarea unor diversele tipuri de școli private;
16. să căutați să faceți echipă cu alți părinți pentru a nu fi singuri în fața acestor probleme.

Susținem ferm protecția drepturilor părinților. Vă mulțumim pentru rolul dvs. în acest demers, prin care copiii și părinții pot fi sprijiniți pe deplin.

Resurse utile pentru părinți

- Abigail Shrier, ‘Trans Doctors Blow the Whistle on ‘Sloppy’ Care’, 2021, The Free Press, www.thefp.com/p/top-trans-doctors-blow-the-whistle
- C-Fam (2022), Evidence of Systemic and Unlawful Promotion of Comprehensive Sexuality Education by UN Secretariat, Agencies, and other Entities, <https://c-fam.org/wp-content/uploads/Factsheet-EVIDENCE-OF-SYSTEMIC-AND-UNLAWFUL-PROMOTION-OF-CSE-9.22.pdf>
- Grace Melton and Emilie Kao, ‘How UN Undermines Parental Rights by Pushing Gender Ideology’, 2023, The Daily Signal, www.dailysignal.com/2023/11/17/how-un-undermines-parental-rights-by-pushing-gender-ideology/.
- Hilary Cass (2024), ‘The Cass Review: Independent review of gender identity services for children and young people’, <https://cass.independent-review.uk/home/publications/final-report/>.
- James Cantor (2019), ‘Transgender and Gender Diverse Children and Adolescents: Fact-Checking of AAP Policy’, Journal of Sex and Marital Therapy, www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/0092623X.2019.1698481.
- Katy Faust & Stacy Manning (2023), Raising Conservative Kids in a Woke City: Teaching Historical, Economic, and Biological Truth in a World of Lies. Post Hill Press: New York.
- Melissa Moschella (2016) To Whom Do Children Belong? Parental Rights, Civic Education, and Children’s Autonomy. Cambridge University Press: New York.
- Melissa Moschella, Parental Rights: A Foundational Account, www.heritage.org/education/report/parental-rights-foundational-account.
- Ryan T. Anderson (2019) When Harry Became Sally: Responding to the Transgender Moment. Encounter Books, www.barnesandnoble.com/w/when-harry-became-sally-ryan-anderson/1125792437.
- Ryan T. Anderson and Robert P. George, ‘Physical Interventions on the Bodies of Children to “Affirm” their “Gender Identity” Violate Sound Medical Ethics and Should be Prohibited’, 8 December 2019, Public Discourse, www.thepublicdiscourse.com/2019/12/58839/.
- Sylvie Langlaude (2008) ‘Children and Religion under Article 14 UNCRC: A Critical Analysis’, International Journal on Children’s Rights, Vol. 16, No. 4, 475-504, https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2020734.